

วิธีปั้นสาวบ้านให้มาเป็น นางเอกของพม

Story : Fumiaki Maruto

Illust : Kurehito Misaki

“คิดว่าผม...
รู้สึกว่ามี
มากเกินไป
ไม่
เป็นเกียรติ
มากมาย
ครับ”

“ถ้าเธอ
ยิน
ยอม”
“.....
จะดี
เหลือ
จุ”

มาสุโตะ ฟูมิอากิ = เรื่อ

มิซากิ คุเรฮิโตะ = ภาพ

วิธีป้อนสาวบ้าน
ให้มาเป็น
นางเอกของผม
5

Saenai heroine no
sodate-kata.

Story = FUMIAKI MARUTO
Illust = KUREHITO MISAKI

“ขืนตกลงตามนั้นะ

ไมอนุญาต

ให้เปลี่ยนชื่อแล้วนะคะ?

โทโมยะคุง.....”

พอรุ่นพี่อุตาอะ

กล่าวจบ

เธอก็กำมือของผมไว้

แน่น

พอเช็กความสมดุล
ของตัวอักษร
นักคณิตต่างา
ธินิตุงเอง
ก็เอนตัวมาหา
จากนั้นก็เริ่มคล้อยหลับ

.....
ลำางตัว
จักรอบ
ตีใหม่บ้า

สุดท้ายก็เช็ก
ชั้นาโอไอเอสเอ็ม
แต่ว่าเขาคงจะหลับอยู่
ถ้าพูดขึ้นมาว่า
“นี่มันได้แล้ว”
ธินิตุงที่นอนหลับอยู่
ก็อาจกลายเป็น
เซ็ทซีธินิตุง*

*เซ็ทซีธินิน หมายถึง การที่ทางเว็บไซต์ได้ออกมา

เสื่อ

ได้พัก

ชะงะ

.....

ต้องอ่านทวน
เนื้อเรื่อง
ของตัวประกอบ

แล้วต้อง

ปรับเปลี่ยน

ตัวละคร

แต่ว่า

หลังจากนี้

ก็จะไม่ได้พัก

แล้วสินะ

“ตัวละคร
เกมจีบสาว
ไม่พูดอะไร
หลง
ความเป็นจริง
แบบนั้น
ทรอกนะครับ”

“มาเดินรำ
หลังงานโรงเรียน
แบบนี้
มันราวกับว่าเป็น,
โรงเรียนในเกมจีบสาว
เลยนะ”

วิธีป็นสาวบ้าน
ให้มาเป็นนางเอกของผม

มารุโตะ ฟุมิอากิ

Copyright

ปก / ภาพประกอบ
มิซากิ คุเรฮิโตะ

สารบัญ

บทนำ		5
บทที่ 1	แม้จะพูดว่าโคลแมคซ์ตั้งแต่ต้นก็เถอะ แต่พอหลังจากนั้นก็มีความเรื่องใหญ่เกิดขึ้นตลอดเลย	23
บทที่ 2	การอุดรยรวู้ที่นักเขียนไม่ได้กำหนดไว้ ด้วยการถกเถียงเนี่ย มันทำให้ใจสับสนเอามากๆ เลย เหนอะ	50
บทที่ 3	หลังจากนี้หิ้งคู่สมรมีบทบาทมากขึ้นนะ? จริงๆ นะ?	73
บทที่ 4	คนที่เกลียดอะไรรุนแรงได้นั้น มันมาจากกรรที่เป็นพวกสาวกสายฮาร์ดคอร์	96
บทที่ 5	จะว่าไปแล้ว ยังไม่กำหนดสถานการณ์ในบทสุดท้ายเลยแหละ	129
บทที่ 6	งานโรงเรียนแห่งการทำลายและการสร้างใหม่←	142
บทส่งท้าย		221
คุยกับผู้เขียน		242

▼ ภาพและกราฟฟิก

ซาวามูระ:
เอริริ
สเปนเซอร์
[Eri Spencer
Sawamura]

blessing software

ราย ชื่อ สมาชิก

▼ เขียนบทซีรีส์โอ

คาซุมิอาโอกะ:
อุทาสะ:
[Utaha
Kasumigaoka]

▼ ฝ่ายวางแผน
โปรโตทิวเซอร์ ไตรภาคต่อ

อากิ
โทโมยะ:
[Tomoya
Aki]

▼ เพลง

เฮียวโด
มิจิริ
[Michiru
Hyodo]

▼ ตัวละครหลัก

คาโต้
เมงุมิ
[Megumi
Kato]

บทนำ

แสงอาทิตย์ยามเย็นของต้นเดือนพฤศจิกายนสอดส่องเข้ามาในห้องวิดิทัศน์ ชวนให้ความรู้สึกเยือกเย็น ทั้งๆ ที่เป็นสีแดงแท้ๆ.....

“เออละ ต้องขอขอบคุณฝ่ายรับผิดชอบเขียนบทชีนาวิโอด้วยค่า!”

...ทั้งที่ควรจะเป็นแบบนี้แท้ๆ แต่ในห้องนี้แทนที่จะเกิดความเยือกเย็นเหมือนบรรยากาศที่ว่า กลับมีเสียงอันอบอุ่นโหวกเหวกขึ้นมาแทน

แล้วทำไมบทนำเล่มนี้ถึงได้เริ่มต้นด้วยน้ำเสียงตื๋อใจนำแบบนี้ล่ะแฮ้ย!?

“ก็เอาจริงว่า งานหลังจากนี้พวกฉันจะจัดการเองเชิญไปทำงานไต่ทีโนเวลเรื่องใหม่อย่างเต็มที่เลยนะคะ” ลาก่อน คาซุมิงาโอกะ อุตาสะ.... ลาก่อนตลอดกาล”

.....อุตส่าห์นึกไว้แบบนี้ แต่สุดท้ายแล้วเสียงที่เปล่งออกมานั้นกลับทำให้บรรยากาศในห้องเยือกเย็นราวกับความหนาวของฤดูใบไม้ร่วงข้างนอก ก็เป็นเพราะสาวผมทองทวินเทล หรือ ผู้หญิงที่ทำท่าดูเหมือนขึ้นเดระอยู่ตรงนั้น

“การพูดจาแบบนี้เหมือนกำลังไล่แขกเลยนะคะ คุณซาวามุระ ทั้งๆ ที่อีกเดือนหลังจากนี้จะต้องร้องให้ขี้มูกโป่งจน

หน้าผู้ี้เพราะทำงานเสร็จไม่ทันตามกำหนดจะต้องออกมา
ก็กราบเท้าคนอื่นแท้ ๆ ดิฉันคิดว่าควรจะมีอะไร ๆ เรื่องจิกกัด
คนไว้ก่อนจะดีกว่านะคะ?”

แล้วทางนี้เองก็เหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง

แม้ว่าเธอจะเปล่งเสียงออกมาอย่างง่วง ๆ แต่ก็ยังคง
มีเนื้อหาใจความที่ดำเนินอย่างไร้ความปราณีที่กำลังทำให้
บรรยากาศรอบข้างเยือกเย็นยิ่งขึ้นไปอีก ผมคิดว่ายาวหรือก็คือ
สตรีผู้ที่ไม่สามารถอ่านเบื่องลึกลงในจิตใจได้เลย

“อ้าว มาหาว่าฉันจิกกัดอีก ทั้ง ๆ ที่พูดขึ้นมาด้วยความ
ความเป็นห่วงเรื่องงานและสุขภาพของเธอแท้ ๆ การที่ไม่
สามารถรับคำขอบคุณอย่างตรง ๆ ได้เนี่ย ไช้ข่าวลือที่ว่าพวก
นักเขียนนิยายมักคืออันใจแคบและนิสัยไม่ดีเนี่ยเหมือนจะ
เป็นเรื่องจริงนะ”

“นั่นนะแค่เป็นห่วง นักวาดซึ่งมีหน้าที่การงานของตัวเอง
เองที่ยังทำไม่เสร็จ แต่พอกำลังจะถึงเส้นตายแล้วหนีเข้าสู่โลก
แห่งอนิเม เกม การ์ตูน แล้วกลับมาทำตัวเหมือนไม่มีปัญหา
แถมยังพูดอะไรแบบนั้นให้คุณเป็นเรื่องปกติ เดียวจะถูกคำพูด
ตัวเองย้อนคืนเข้าก็เท่านั้นเองนะคะ?”

“ก็บอกว่าย่ามาทะเลาะกันในวันดี ๆ แบบนี้สิ พวก
เธอเนี่ย!”

ครบทุก ๆ ครั้งเช่นเดิมกับ นี่คือเวลาของสาวทั้งสองฝั่ง
ริมกระจกในห้องวิดิทัศน์

แม้ว่าบางครั้งก็จะหนีเข้าสู่โลกแห่งอนิเม เกม หรือ การ์ตูน มาตลอด แต่ก็พอถึงเส้นตายก็จะผลิตงานที่มีคุณภาพ ออกมา..... ไม่ดีเป็นนักวาดมากความสามารถ คาซิวากิ เอิริ หรือเพื่อนร่วมชั้น สาวลูกครึ่งอังกฤษ ผมทรงทวินเทล ชาวามูระ สเปนเซอร์ เอิริริ

แม้ว่าจะมีนิสัยดื้อรั้นใจแคบและไม่ดีอยู่บ้าง แต่ทว่า พอถึงเวลาเอาจริงก็สามารถเขียนเนื้อเรื่องที่เล่าเรื่องได้อย่าง น่าสะพรึง.....ไม่ดี เป็นนักเขียนชั้นยอดเยี่ยม คาซุมิ อูตาโกะ รุนพีซึ่งมีผลดีต่ายาว รุนพีคาซุมิงาโอเคะ อูตาอะ

และก็ทางนี้เองก็แนะนำตัวอย่างเช่นเดิมทุกครั้ง คนที่สามารถรวบรวมทั้งคู่ ซึ่งเปรียบได้เสมือนน้ำกับ น้ำมัน หรือน้ำแระคนำพดุงกับน้ำมันโอดีฟจากเซฟโมโกจิ ก็คือตัวผมเองตัวแทนของเซอร์เคิลหน้าใหม่ “BLESSING SOFTWARE” อาถิ ไทโมยะ

เรื่องนี้ เป็นบันทึกของโอตาคุเลือดร้อนกลุ่มหนึ่งที่ต่อสู้ กับวงการที่กำลังถดถอยลงไป

แม้ว่าจะจะเป็นเซอร์เคิลที่ไม่มีชื่อเรื่องการทำได้เงินเกม จีบสาว แต่ทว่าก็รั้งความรู้สึกของผู้เล่นไว้ได้ด้วยการใช้พลัง โมอะอย่างสุภาพไม่เป็เปลือย แม้จะทำออกมาไม่กี่เกมก็เกิด ปาฏิหาริย์ขึ้นจนได้กลายเป็นเซอร์เคิลริมประตูเหล็ก และด้วยความจริงเหล่านั้น เรื่องราวเหล่านี้ก็ถูกเรียบเรียงลงเป็นไลท์

¹ เป็นคาราตลกที่ออกรายการทำอาหาร

ในเวลาด้วยความเชื่อมั่นและความรัก

.....เอาเถอะ เรื่องเพื่อเจ้าแบบนี้พักไปก่อน

วันนี้เป็นมีตติ้งที่ต่างจากปกติเล็กน้อย ไม่ใช่เป็นเรื่องเลวร้ายอย่างเกิดปัญหา หรือ ต้องเลื่อนตารางกำหนดการณ์ หรือเงินทุนถูกใช้จนหมดแบบนี้ ครั้งนี้เป็นครั้งสำคัญที่ รุ่นพี่อุตาสะ ได้ “ทำซินารีโอทูกจากเสร็จสมบูรณ์” ซึ่งเป็นวันที่ควรจารึกและเฉลิมฉลอง

แต่ทว่า...

“มาย့်จันแบบนี้ก็ได้คะ ไร้นมาหรือคะ? หลังจากทำซินารีโอเสร็จสมบูรณ์ มันก็ไม่มีที่อยู่สำหรับเธอในเซอร์เคิลแห่งนี้แล้ว ยังไงละ วิว๊ว๊ว กลับไปได้แล้วละ คาซุมิงาโอกะ อุตาสะ... ไมลี รุ่น พี่ คศ ซู มิง่า โอ กะ?”

แต่ถึงอย่างนั้น ทั้งคู่ช่วยเลิกทะเลาะกันได้สักทีเถอะ!

“มันจะดีจริง ๆ เหมอคะ? คุณซาวามูระ การที่ได้ฉันออกไปจะทำให้เธอถูกรุมกระทำชำเราจนต้องร้องห่มร้องไห้พลถึงตอนนั้นฉันก็ช่วยอะไรเธอไม่ได้แล้วนะคะ?”

“หา? พุดอะไรของเธอล่ะ? หมายความว่ายังไง...”

ท่ามกลางความดุเดือดของทั้งสองภายใต้แสงอาทิตย์ยามเย็นนั้น...

“ไง โทโมะ! ทำเพลงใหม่ขึ้นมาแล้วนี่!”

เสียงประตูดังกะทันหันพร้อมเสียงพูดที่ดังขึ้นมาอย่าง
ไว้เดียงสาซึ่งก็ดังไม่แพ้เสียงประตูที่เปิดออกเลย

“มิ มิจิรุ?”

“อ้า มันช่างไกลจริง ๆ เลย โทโยกาซากิ เนี่ย อุตส่าห์
รีบออกจากโรงเรียนหลังเลิกเรียน แต่กว่าจะถึงก็ช่วงพระอาทิตย์
กำลังตกเลย”

ณ ตรงนั้นมีอีกคนผู้ซึ่งไม่ได้อยู่ในโรงเรียน โทโยกาซากิ
ซึ่งมีชุดนักเรียนสีขาว กับริบบิ้นขนาดใหญ่อันเป็นจุดเด่น ของ
เธอที่ปรากฏตัวด้วยร่างที่เต็มไปด้วยเหงื่อ ผมสั่น ๆ ของเธอ
กำลังพลັงไหว พร้อมรอยยิ้มที่หันมาทางผม นักเรียนซึ่งมาจาก
ต่างโรงเรียน

“เดี๋ยว ทำไมเธอถึงได้มาในวันธรรมดาแบบนี้ล่ะ!”

“ก็เมื่อคิดเพลงดี ๆ ขึ้นมาได้อะ เลยอยากให้โทโมะ
ฟังให้ไวที่สุดเลยรู้สึกอยู่เนิง ๆ ไม่ได้เลยอะ”

เธอเป็นคนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับพวกเราที่เป็นไอตาคุ หรือ
เรียกว่า เรียวจู (ยกเว้นการที่เธอมีเสน่ห์เฉพาะกับเพศเดียวกัน)
แถมเป็นบุคคลที่สร้างเพลงต่าง ๆ ออกมามากมาย ซึ่งอยู่ผิด
ที่... ไมลิ เป็นนักแต่งเพลงและนักร้องจากวงดนตรีร็อกที่เล่น
เพลงอนิเมะ “ICY TAIL” มิจิจิ หรือเป็นลูกพี่ลูกน้องที่มีอายุเท่า
กัน เฮียวโด มิจิรุ

“ของแบบนี้ส่งไฟล์เพลงมาก็พอแล้ว....”

“โทโมะเนียไม่รู้อะไรเลยนะ การบรรเลงสดกับอัดเสียงมันต่างกันมาก ต่อให้เป็นเพลงเดียวกันแต่อิมแพคมันต่างกันอย่างสิ้นเชิงเลย เอาเถอะ ของแบบนี้มันเริ่มจากการลองดู... เอ้า ฮีบ”

“ตะ เตียวลี มิจิรุ!”

แล้วเธอก็ได้ไม่ใส่ใจอะไรรอบข้างเลย ลูกพี่ลูกน้องซึ่งไว้การป้องกันตัวคนนี้ ไม่คิดจะอ่านบรรยากาศใดๆ ในตอนนี้อย่างพร้อมหยิบกีตาร์และขึ้นมานั่งบนโต๊ะโดยที่ไม่เห็นความสำคัญ of แก้อี

.....ใช่ ทำเดิม ๆ ของเธอทำนั่งขัดสมาธิ

มองลอดช่องช่องกระโปรงนักเรียนสั้น ๆ ของเธอ ก็ จะเห็นกล้ามเนื้อต้นขาของเธอที่ผ่านการฝึกมาเป็นอย่างดีได้อย่างชัดเจน

“.....ชิ”

“.....ชิ”

.....ในจังหวะนั่นเอง บรรยากาศที่เริ่มจะอุ่นขึ้นก็กลับมาเยือกเย็นขึ้นอีกครั้ง เย็นขึ้น เย็นขึ้น เย็นมาก ๆ

“เธอ เนี่ย เล่นดี ๆ หน่อยสิ อย่างน้อยก็นั่งเล่นบน แก้อีสิ”

“เอ ก็ขี้เกียจอะ”

“แล้วก็ต้องขอบคุณนะที่ทำเพลงมาให้ แต่ว่าเล่นเสร็จแล้วรีบกลับเลยนะ? เดียวถ้าเธอลับถึงบ้านข้าคุณลุงจะเป็น

ห้วงเอานะ?”

“เอ~ ขอค้างซักคืนดี ชุดของฉันยังอยู่ในห้องเลยไม่ใช่
หรือ?”

“ตะ เตียวสิ! เฮียวโค มิจิริ!”

.....และในจังหวะต่อมา เสียงของเอริริ(สาวผมทอง)
ก็ดังขึ้นมาราวกับโดมอนด์ดัลด์

แต่ว่าการที่เอริริเรียกชื่อจริงนั้น หมายความว่า.....

“เธอเข้ามาที่นี่ด้วยชุดต่างโรงเรียนแบบนั้นได้อย่างไร?”

“อ้อ ก็บอกว่า “มาซื้อถุงดนตรีกลุ่มชั้นทนาการดนตรี”

แล้วก็ผ่านเข้ามาได้อย่างง่าย ๆ เลยนะ”

ยังมีจิรินี่ ยังฉลาดตลกมีไหวพริบได้เยี่ยมเหมือนเดิมเลย

ทั้ง ๆ ที่ผลการเรียนคาบเส้นตลอด

“แล้วตัวเธอก็อยู่ในเซอร์เคิลเดียวกับพวกเธอนะ ไม่ได้
อยากจะถูกพวกเธอเข้ามากดดันสักเท่าไรหรอก...”

“นะ...”

“แล้วก็อีกอย่าง ในกรณีของฉันนะ ไม่ได้เป็นโอดาค
แต่ถูกโทโมะเข้ามาขอร้องว่า “ฉันต้องการเธอ” เลยให้ความ
ร่วมมืออย่างไม่เต็มใจ ไม่เคยมีใครเล่าให้ฟังหรือ?”

“ระ ระ ระ ระ เรื่องแบบนั้นฉันเองก็เคยโดนบอกไว้
เหมือนกันนั่นแหละ”

เอ้? เราเคยบอกกับเอริริด้วยหรือ?

ไม่สิ จริง ๆ แล้วอยากจะบอกว่านั้นไม่ใช่ประเด็นหลัก

ที่จะมาคุยกันหรือคะ

“ละ แล้วถ้าเธอบุกเข้ามาในโรงเรียนอย่างผิดกฎโรงเรียน แล้วทำให้พวกฉันต้องหยุดกิจกรรมเซอร์เคิลขึ้นมาแล้ว จะรับผิดชอบยังไงล่ะ?”

“จะไปเป็นอย่างนั้นได้ยังไงกันกะอีแค่นี้ เอาเถอะ ถ้าเกิดการมีการคบกับเพื่อนต่างเพศอย่างไม่เหมาะสมก็ถือเป็นอีกเรื่องหนึ่งแทนนะ”

“ไม่ได้เป็นโอดาคูแท้ๆ อย่าจินตนาการสถานการณ์ความรักในโรงเรียนอย่างกับโดจินทีนลึย่ะ!”

แถมโลกของเธอมันยังแคบมากอีกด้วย ยัยนักวาดโดจิน
ห็น

“แล้วก็อย่างพวกเธอเองจะเขียนตัวหนังสือหรือวาดภาพก็ส่งผ่านทางเมลได้นี้ แล้วทำไมต้องมาเจอหน้ากันด้วยล่ะ?”

“นะ...นี่ก็เพราะว่า...อยู่โรงเรียนเดียวกัน บ้านก็อยู่ใกล้กัน...”

“ฉันเป็นครอบครัวเดียวกันนะ?”

“.....คะ คาซุมิงาโอกะ อูตาสะ”

“.....จริงอยู่ ที่เตือนไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่คาดไม่ถึงว่าจะมาขอร้องด้วยการร้องให้ด้วยจริง ๆ เลยนะคะ คุณสาวงามอะ”

แล้วเธอก็ร้องให้รันทดหลังกลับมาราวกับเป็นโนบี....
เอวรี่อันวอนขอร้องใดรา... รุ่่นพีอูตาสะให้ช่วยต่อกรกับมิจิรุ

ทั้ง ๆ ที่เมื่อกี๊ยังทะเลาะกันอยู่แท้ ๆ แล้วเข้ามาแท็กทิมกันตั้งแต่เมื่อไหร่กันละเนี่ยคนพวกนี้ ?

“คุณเฮียวโด ต้องขอขอบคุณสำหรับความตั้งใจของคุณนะคะ ถึงขนาดต้องมาปรับเปลี่ยนแผนการของตัวเองเพื่อพวกฉัน การที่เธอทุ่มแรงกายตั้งใจทำนั้นมันทำให้ฉันอยากขอบคุณแบบแทบจะยกหัวไม่ขึ้นเลยล่ะ”

“ไม่หรอก ไม่ได้ทำให้พวกเธอซะหน่อย”

“ค่ะ ต้องขอขอบคุณมากๆ เลยค่ะ เพราะเช่นนี้ฉันไม่อยากจะให้เธอฝืนเข้าไปมากกว่านี้..... เพราะฉะนั้นก็ตัดให้เสร็จ ๆ แล้วรีบ ๆ กลับไปซะ”

ว้า นี่มัน ไวท์อัลบั้มชัดๆ (โลกที่หยุดไว้ด้วยอุณหภูมียือกแข็ง)...

“.....แต่จะทำยังไงมันก็เป็นเรื่องของฉันนิ?”

“เรื่องของฉัน.....” พอลองเปิดพจนานุกรมดูแล้วพบว่า เป็น ‘การที่ไม่ใส่ใจเรื่องของคนอื่น หรือการทำตัวโดยพลการ’ นั่นเอง”

“เธอต้องการจะสื่ออะไรกันแน่?”

“คุณเฮียวโด เข้าใจไหมคะ? การทำงานเซอร์เคิลคือการทำงานเป็นกลุ่ม”

“เรื่องแบบนี้ฉันก็เข้าใจว่า อย่างฉันเองก็สังกัดวงดนตรีอยู่นะ”

“นั่นสิคะ ดูเหมือนว่าเธอเองก็สังกัดวงดนตรีอยู่.....”

ในตำแหน่ง นักร้อง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ขาดหายไปไม่ได้ และเป็นตำแหน่งที่สามารถเอาแต่ใจตนเองได้”

“.....พอกันที เลิกพูดอ้อมค้อมสักทีเถอะ? คุณรุ่นพี่”

“เงินขอพูดตรงๆ นะคะ จริงอยู่ค่ะที่เธอลังกาดอยู่ในทีม.....แต่ทว่า นั่นเป็นเพราะเธอไม่เคยระับความเอาแต่ใจของตัวเองเพื่อให้ทีมสามารถดำเนินการได้ใช่ไหมล่ะคะ?”

“นะ...!?”

เป็นคำโต้แย้งซึ่งต่างจากถ้อยคำที่ตีตมไปด้วยเหตุผลทางความรู้สึกของเอริวิ แต่เป็นการโต้เถียงที่มีเหตุผลทางตรรกะอย่างเต็มเปี่ยม จนทำให้มิจึร่วนถอยออกมา

เอาเถอะ อย่างไรก็ตามมันคือการใช้ความรู้สึกเหมือนกันทั้งคู่แหละ ถึงจะไม่ออกไปก็เถอะ

ถึงอย่างนั้น ด้วยข้ออ้างพรรคนั้น... รุ่นพี่อุตาสะที่สามารถสร้างกำแพงขึ้นได้ และกำลังจะลุกขึ้นโต้เถียงอยู่นั้น...

“ทั้งๆที่ตัวเองเป็นนักเขียนเอาแต่ใจ แถมส่งงานล่าช้ากว่ากำหนดจนทำให้บก.ต้องเดือดร้อนแท้ๆ”

“อุตส่าห์ช่วยแล้ว กรุณาอย่ามาแทงข้างหลังแบบนี้ดีคะ คุณซาวามุระ เป็นแค่นักวาดหมาขี้แพ้แท้ๆ”

.....กำลังจะได้เถียงกลับไปแท้ๆ แต่ก่อนอื่นเหมือนจะต้องดับไฟด้านหลังตัวเองเสียก่อน

อิม ทั้งคู่นี้เป็นแท็กทีมที่ดีจริงๆ... รวมถึงเรื่องที่แตกต่างกันเองขณะกำลังอยู่ในการแข่งด้วยเช่นกัน

“.....นี่คาโต้”

“อะไรเหวอ อากิคุง?”

ในขณะที่ที่กลางห้องวิดีโอทัศน์กำลังโต้ว่าที่ด้วยเสียงอัน
เผ็ดร้อนและเยือกเย็นสลับกันไปมา

ผมก็ค่อยๆ ลึกลับไปยังอีกมุมหน้าต่างโดยที่ไม่ให้พวก
เธอรู้ตัว ณ ตรงนั้นมีคนหนึ่งกำลังมองสถานการณ์ทุกอย่าง
จากหอคอยงาข้าง.....ไมติ เธอไม่คิดจะมองเลย แกรมยั้งนั่ง
เล่นสมาร์ทโฟนอยู่อีกต่างหาก ผมจึงเข้าไปทักเธอซึ่งเป็นหนึ่ง
ในสมาชิกของเซอร์เคิล

“ปกติเล่นอะไรในสมาร์ทโฟนอยู่เหวอ? นี่เป็นประเด็น
ใหม่ที่ช่วงนี้ผมกำลังสงสัยอยู่เลย”

“อะ อิม ตอนนี่กำลังเล่น พิชเชิลดราออนอยู่นะ นี่ไง”

“เยี่ยมไปเลย ขอขอบคุณสำหรับคำตอบที่ไม่ได้สร้างความรู้สึกประหลาดใจ แกรมยั้งเป็นอะไรที่ตัดจบประเด็นง่าย ๆ
ด้วย”

ณ ที่แห่งนั้น เธอผู้ทำผมทรงหางม้า ซึ่งเข้ามาถึงที่ห้อง
นี้ก่อนผมแต่กลับไม่แทรกแซงการกระทำของแต่ละฝ่ายอยู่มา
โดยตลอดจนถึงตอนนี้

จริง ๆ แล้วไม่ได้เป็นการกลั่นแกล้งแต่เป็นอย่างไรก็ดี นี่
คือการตัดผมด้วยตัวเองที่อยู่ภายใต้กฎ “เพราะฉันคิด ฉันจึง
มีอยู่” โดยที่เธอไม่ได้คิดอะไรมากมาย ราวกับว่าเป็นตัวละคร

เพื่อนร่วมห้อง B

กลุ่มของพวกเขา “BLESSING SOFTWARE” ที่อยู่
ภายใต้เธอ...ไม่สิ โดยมีเธอผู้ซึ่งเป็นตัวละครหลักอีกทั้งเป็น
สคริปเตอร์ฝึกหัด “ทางมาผู้ไม่เคยมีตัวตน” คาโต้ เมงุมิ

“ก็ไม่ใช่ ฉันเองก็เป็นหนึ่งในกลุ่มเซอร์เคิลโอตาคุ เลย
คิดว่าควรจะสัมผัสอะไรพวกนี้หน่อยนะ”

“คือ ในกลุ่มเซอร์เคิลทำเกมจับสาวซึ่งต่างจากปกติ การ
ไปสัมผัสเกมที่ใคร ๆ ก็เล่นกันอยู่มันก็ออกจะเป็นคนละเรื่องไป
หน่อยนะ...”

เป็นคำพูดที่ค่อนข้างหลุดออกนอกกรอบของความ
ตลก

สีหน้าที่แสดงออกเพียงเล็กน้อย ๆ การแสดงท่าที
เล็กน้อย ๆ ซึ่งผสมด้วยพิษสงอันเล็กน้อย ๆ จนกลายเป็น
ครึ่ง ๆ กลาง ๆ แต่กำลังแปร่งประกาย ความเล็กน้อยซึ่งมีมาก
จนนับไม่ถ้วน

“เฮน่า แต่ดีจริง ๆ นะที่ชีนารีโอเสร็จหมดแล้ว”

“แต่หลังจากนี้ก็เป็นตาของพวกเขาแล้วนะ? เป็นการ
ต่อสู้ที่ยาวตลอดหนึ่งเดือนเลย”

“ถ้าทันคอมมิเกะฤดูหนาวก็คงดีมากเลยนะ “

“ต้องทันสมัย....ยังไงก็ต้องทันสมัย”

แต่การที่ไม่ถูกป้อนเพื่อน...ไม่สิ ไม่แทรกแซงอะไรแบบ
นี้ ทำให้ในบางครั้งก็รู้สึกกลายใจ

จะเรียกว่ารู้สึกมั่นคง หรือรู้สึกโล่งใจที่เธอจะไม่ทำอันตรายกล่าวร้ายหรือดูหมิ่นสมาชิกคนอื่นอะไรในทำนองนี้

“ว่าแต่ นี่ เหมือนจะยาวขึ้นเลยนะ”

“หืม? ผมน่ะเหรอ?”

แต่ถึงอย่างนั้น ก็ไม่ควรจะโล่งใจกับความโล่งใจแบบนั้น

นั่นเป็นเพราะว่า เป้าหมายที่ผมตั้งเซอร์เคิลนี้ขึ้นมา คือ การทำให้คาโต้ “เป็นตัวละครหลัก ที่ทำให้ผู้คนรู้สึกหัวใจเต้นแรง” นั่นเอง

ไม่ได้ต้องการที่จะ รู้สึกอบอุ่นเพราะ “พอหันไปมองแล้วคาโต้(คนนั้น)ก็ยังอยู่” รู้สึกปลอดภัยหรือไม่ต้องการให้เลี้ยงดูตัวละครให้เป็นตัวละครเต็มหัวใจเย็น ๆ แบบนั้นะ

“จะยอมทิ้งคุณสมบัติ หางม้าแล้วสินะ.....คาโต้ ตัวละครของเธออาจขึ้นอีกแล้วนะ”

“เอ่อ การที่จะไร้หางม้า คือ จะว้ายังไงสินะ? ถูกจารึกความโมเอะ? ต้องการให้เป็นแบบนั้นไม่ใช่เหรอ?”

“ถ้าเจ้าตัวมุ่มมันที่อยากจะทำแบบนั้นอะนะ...”

เพราะฉะนั้น ตัวละครหลักของเกมนี้...คาโน เมกุริ ซึ่งมีแบบมาจาก คาโต้ เมงุมิ นั้น ต้องเป็นตัวละครที่สามารถทำให้คนรู้สึกโมเอะให้ได้ นั่นคือสิ่งที่ผมปฏิญาณไว้กับตัวเอง

“แล้วก็การที่มาเปลี่ยนทรงผมไปมาก่อนที่จะให้คนจดจำความเป็นคาแรคเตอร์เนี่ย มันไม่สามารถทำให้โมเอะขึ้นมาได้หรอกนะ”

“เอ่อ เรื่องที่อาภิกุญพูดเกี่ยวกับฉันนะ มันเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นจนถึงไม่จำเป็นมาก ๆ นะ จะว่ายังไงดีล่ะ คือคิดว่าไม่ควรจะเล่นผมของฉันนะ?”

“มันผิดตรงคนที่เอามารวบเป็นทางต่างหาก คนเรานะถูกสร้างขึ้นมาให้เล่นกับเชือกที่หลุดออกมายังไงล่ะ”

“มาอธิบายเรื่องความต้องการของตัวเองราวกับพื้นฐานของมนุษย์ทั่ว ๆ ไปมันก็นะ”

“แล้วก็การที่ดึงมาแล้ว ผมมันไม่ยึดจนเกินไปจนพอเหมาะนี้แหละที่ผิด ถ้าเป็นห่วงมันขนาดตั้งต้นคงทนได้แล้วแท้ ๆ”

“อ้อ”

ใช่แล้ว ผมของคุณได้ตอนนั้นยาวขึ้นมาก ทำให้เป็นผมเรียวยาวเบื้องหน้ากำลังถูกมัดอยู่

ผมของเธอนั้นมันช่างง่ายต่อการจับ การดึงยึดออกมาจนทำให้เธอยกจะแก้มของเธอขึ้นมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“รู้อะไรเสียค่าได้? ถ้าเธอเล็บหนีบผมตั้งแต่แรกผมแล้วดึงขึ้นมาเรื่อย ๆ ผมจะสามารถบิดงอได้นะ”

“.....เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนดีกว่า เดี่ยวจะย้อนกลับไปประเด็นเดิมนะ อาภิกุญ”

“อะไรล่ะ?”

“ทุกคนกำลังมองอยู่นะ?”

“.....เอ?”

ใช่แล้ว ผมไม่ทันรู้สึกตัวเลย